

İkinci Bahar Cemresi

– HasanYAYLACI · 22 Mart 2013

Ezber bozan günlerin eşliğindeyim Aşına olmadığım bir ak güvercin Sıkça uğrak veriyor pencereme İhtimal ki başka şehirden göç etmiş Rengi çalmıyor bizimkilere Henüz beyazı kirlenmemiş Temmuz ortasında üşümüş gibi Eğnine giyinmiş yalnızlık ceketini Adımlarının ürkekliğini gizlemekte Uzun bacaklarının güzelliği Sanki bu özelliğinden bihaber Bizi aynı yağmurda ıslatan ise Belki tesadüf belki de kader Elinin kınasını eskitirken geçim telaşı Damına rehin bırakmış duygularını Günün ilk ışıklarıyla düşer yollara Yeni bir güne kavuşmanın sevincini yaşar Unutur cebinde sakladığı korkularını Karışınca yığınlar arasına Yüzünde vursada kederli hali Kelebekler gibi cıvı cıvı yüreği Şehir kadar yalnız bu şehirde Oysa gönlü Karun kadar zengin Aradığı bir dost sıcaklığıydı velhasıl Yığınlardan gizlerken kendini Belli ki bunaltmış biriktirdiği gizleri Güvenli limandı tek ihtiyacı Güya bir avdı Çevredekiler ise avcı Nasıl oldu anlamdım İnanıp sığındı gözlerime Aralık bırakarak kapısını Birlikte yazılalım diyordu Henüz yazılmamış günlüğe /Kurumaya yüz tutmuş kütük Yeşerir mi demeyin Toprağını bulunca Nasıl coşuverir seyreyleyin/ Unutulmuşluğunu anımsarken bedenim Mevsim bahara ermişti sanki Dallarımda açarken aşk çiçekleri Silinmeye yüz tutmuş izlerim belirdi Böylece İkiden bire düşüverdi gölgelerimiz Anladık ki İkinci baharda kesişmişti Bizim kader çizgimiz